

а папороть сховала
вчорашнє літо під крило
і прив'язала вітер до
ноги найстаршої берези
цей ліс забув тебе і нас
усі птахи пожер
цей ліс —
мов велетенський страхопуд
після пожежі
в цій непокірній фльорі
я вже не знаю де
тебе шукати
аби віджити завтра
нехай лише й на мить коротку
ти заблукала (переказують)
за невиразний вимір неіснуючих
рослин —
у розпалі
невтримного самозбереження.

Збірка « [Восени вода](#) ».